

PRVÁ ČASŤ

HRA OSUDU

PROLÓG

Úprimne, nemám ani tušenia, prečo stojím pred honosným oltárom. Akoby ma sem ťahala nejaká vyššia sila. Žeby Božia moc?

V duchu sa tej myšlienke zasmejem, i keď tomu ukrižovanému chudákovi to zrejme aj tak neujde. Môžem byť rád, že som sa za tých pár minút, čo tu stojím, ešte nevznietil.

Musím však uznať, že tu vládne akási zvláštna atmosféra, dokonca aj moje hriešne vnútro si na chvíľu dovoľí pocítiť nevídaný pokoj. O myšlienkach to už povedať nemôžem.

Nie, nezožierajú ma výčitky, nič také. Ale... niečo sa zmenilo a môže za to nejaká Leela a jej skurvený článok v novinách.

Odpusť mi, Bože.

„Prišiel si sa vyspovedať, syn môj?“

Pokojný hlas za mojím chrbtom ma donúti prevrátiť oči. A je to tu, farárko a jeho kázne.

„Nie,“ odpoviem bez toho, aby som sa namáhal obrátiť k nemu tvár. Namiesto toho si strčím ruky do vreciek nohavíc a ďalej hľadím na pána trpiteľa pred sebou.

Farár ku mne pristúpi, takže stojí priamo po mojom boku. „Hľadáš odpovede?“

On mi nedá pokoj.

„Možno,“ zniem podráždenejšie, než by bolo slušné. Ale odkiaľ to mám, kurva, vedieť?

„Náš Pán ti pomôže,“ odvetí s pokorou.

„Som ateista.“

Ani to ho neodradí. „Nuž, každý máme svoju vieru.“

„Akože viera v to, že Boh neexistuje?“

„Presne tak.“

Nie som si istý, či sa to dá považovať za vieru, ale po-
kiaľ to tento svätý muž chce, nech je po jeho. „Tak to je
naozaj hlboká myšlienka...“ Obrátim k nemu tvár a stret-
nem sa s belasými očami plnými nehy a pokory. „Otec?
Takto vás oslovujú?“

Od úsmevu sa mu okolo pier a očí vytvorila hlbšie
vrásky. Je taký šedivý, že vekom môže s prehl'adom kon-
kurovať kolegovi na kríži.

Určite zhorím v pekle.

„Áno, oslovujú ma aj takto.“

„Mám len jedného otca, takže vás tak volať nebu-
dem,“ uvediem veci na pravú mieru.

Pobavene pokrčí plecom. „Je to tvoja voľba, syn môj.“

Je vtipný, to mu musím uznať.

„Skús mi povedať, čo ťa trápi a spoločnými silami ur-
čite nájdeme riešenie, ako uľaviť tvojej duši.“

A kurevsky vtipný.

Obrátim sa späť k oltáru. „Ja nemám dušu.“

„Každý z nás má dušu. Dokonca aj ty, Tyler Moretti.“

Na okamih naňho zazriem, preto mi neujde, že mier-
ne pokýva hlavou. „Áno, viem, kto si.“

„Tak potom musíte vedieť, že ja dušu nemám.“

„Ak by si ju nemal, nebol by si tu. Toto je sväté miesto
a ja môžem pomôcť uľaviť tvojmu svedomiu od hriechov.“

A že ich mám celú zbierku.

„Moje svedomie ma netrápi. Neľutujem nič z toho, čo
som urobil a nebudem ľutovať ani to, čo ešte urobím.“

„Chápem. Poctivo nesieš svoj kríž a so svojím údelom si zmierený. Povedz mi však, je toto skutočne zmyslom tvojho života?“

Zhlboka sa nadýchnem a hneď nato zatnem sánku. Prekliata Leela a teraz aj tento Boží poskok.

„Myslel som si,“ prehovorí po chvíli, keďže sa neobťažujem odpovedať mu.

„Ste dobrý,“ pochválím ho s napätím v hlase.

„Iba som už stretol nespočetne veľa zlomených duší.“ Postaví sa priamo pred mňa.

Musím skloniť hlavu, aby sme si videli do očí. V tých jeho sa odráža množstvo dobra a pokory. Je naivné myslieť si, že niečo podobné dokáže vyvolať aj u mňa.

„Nájdí zmysel svojho života a potom sa ti uľaví. A pokiaľ budeš chcieť uľaviť aj svojmu svedomiu, vieš, kde ma nájdeš. Nezabúdaj, Božie mlyny síce melú pomaly, ale melú a jedného dňa zomelú aj teba.“

Po týchto slovách sa mi vytratí z dohľadu.

Ešte toto mi chýbalo, svätý muž a jeho kázne o živote. Najhoršie je, že zaťal rovno do živého.

Už dlhšie pochybujem o mnohých veciach, ale neexistuje možnosť zmeniť ich. Až do smrti budem tým, kým som. Vlastne ani neviem, či práve toto je hlavný dôvod môjho trápenia. Zrejme len jednou z príčin.

Miesto vedľa mňa je prázdne. Stolička v jedálni je prázdna, druhá časť v mojej posteli a aj sedadlo spolujazdca.

Všetko je prázdne.

Stačilo by mi lusknúť prstami a každé z nich by sa razom zaplnilo. Nič z toho by však nebolo úprimné. Okolo mňa vládne len skurvená povrchnosť a pretváрка. Zvolil som si život v hriechu a toto je jeho daň.

Naposledy sa pozriem do očí ukrižovaného Krista. Sú plné bolesti, utrpenia a smútku.

„Nepozeraj sa tak na mňa,“ prehovorím k bronzovej soche. „Veď si ma predsa sám stvoril, no nie?“

Vykročím uličkou a ignorujem šepkajúce hlasy v hlave. Zastavím sa až pri bráne, pretože moju pozornosť upúta oznam na nástenke. O tri mesiace sa bude konať dobročinná akcia pre siroty.

Preštudujem si informácie a pohrám sa s myšlienkou, že dobročinnosť by mohla na chvíľu vyplniť pocit prázdnoty. Urobiť aspoň jeden dobrý skutok v živote nemusí byť na škodu.

S rukami stále vo vreckách a pohľadom na nástenke vykročím k východu, ale hneď po prvom kroku vrazím do niečoho, čo jemne zapiští. Nad hlavou mi poletujú papiere ako gigantické konfety. Klaknem si k dievčine, ktorú sa mi podarilo zraziť a pomôžem jej ich pozbierať.

„Prepáčte, nevidel som vás.“

„Nič sa nestalo, ani ja som sa nepozerala.“

Zastanem v pohybe. Jej nežný hlas ma kompletne paralyzuje a do hrudníka vyšle niečo zvláštne, čo mi zovráti orgány. Zvlášť ten jeden, o ktorého existencii nemám väčšinou ani len tušenia, ale teraz mi prudko naráža do rebier a prisahám na toho frajera nad oltárom, že ho počujem až v ušiach.

Zodvihnem zrak a keď ju zbadám, zastaví sa kompletne celý svet.

Bože, je taká krásna.

Kým si starostlivo urovnáva papiere, rovné bledohnedé vlasy padajúce cez plecia zvyrazňujú tie najjemnejšie ženské črty, aké som doteraz videl. Mierne krčí nosom a jej pery s červeným nádychom ma nútia uvažovať, aká je ich chuť.

Odrazu sa na mňa pozrie a môj hrudník dostane druhý úder. V očiach sa jej odráža samotné nebo. Hľadím na

ňu s nemým úžasom, kým ona klipká viečkami a mierne pootvorí pery. Napokon sa jemne usmeje, vezme mi papiere z ruky a rozplynie sa ako sen.

Rýchlo prejde cez Božiu bránu a než si stihnem uvdomiť, že tu stále kľáčim ako idiot namiesto toho, aby som šiel za ňou, je už neskoro. Stratila sa, nevidím ju nikde medzi ľuďmi prechádzajúcimi po ulici.

Naposledy sa pozriem na ukrižovaného Ježiša nad oltárom.

Tak toto vážne nebolo vtipné.

KAPITOLA 1

Tyler

S nezájimom zodvihnem pohľad od papierov na stole a nasmerujem ho na blondínu na stoličke oproti. Jej ko-
ketný úsmev a signály vyžarujúce z očí ma už začínajú
srať. Ukazovákom s dokonalou manikúrou si prejde po
spodnej pere, dokonca si ho aj jemne olíže.

Kriste.

Odvrátim sa k Paolovi, ktorý sedí v kresle v kúte, po-
hár s whisky si opiera o koleno a s hlúpym úsmevom na
ksichte sa na tej ženskej neskrývane baví. Alebo možno
na mne, to by sedelo viac.

Oveľa radšej by som pri sebe mal Artura, ale vzhl'a-
dom na to, že za dverami čakajú ďalšie tri dievčatá, je
bezpečnejšie mať tohto kreténa pod dohľadom.

Pred Arturom môže žena tancovať aj nahá a nevzbudí
uňho ani náznak záujmu, zato Paolo je jeho pravý opak.
Rád sa baví a ak sa mu príležitosť núka sama, nikdy ne-
odmietne. Táto blondína sa momentálne núka, akurát
stredom jej záujmu je moja maličkosť.

A mňa to kurevsky unavuje.

Možno by som jej pred pár týždňami opätoval kúsok

pozornosti, lenže teraz nie. Niečo sa zmenilo, ale nevedia o tom ani moji dvaja priatelia. Vidia len podráždeného kokota, ako ma Paolo s obľubou nazýva. Čo už, ovládanie emócií nie je moja silná stránka. Paradox, vzhľadom na moju... Nazvime to profesiu.

Spomedzi papierov vytiahnem pracovnú zmluvu a posuniem ju k blondíne. Neviem, ako sa volá, jej meno som zabudol do desiatich sekúnd po predstavení.

„Takže, slečna,“ spustím formálne, „pracovné podmienky sa nemenia. Jediný dodatok je len zvýšenie platu.“ Slovo *zvýšenie* zdôrazním, aby pochopila, prečo je tomu tak.

Prezrie si zmluvu, oči sa jej na okamih rozšíria. Zrejme práve narazila na sumu, aká jej každý mesiac pristane na účte. Odtrhne zrak od papiera na mňa. Pohlľadom naznačím nevyslovenú otázku.

„Chápem,“ usmeje sa. „Má to byť úplatok, aby som držala jazyk za zubami.“

„To by som radšej nevravel nahlas,“ povie Paolo sám pre seba, ale dosť dôrazne, aby z jeho slov vyžarovalo upozornenie.

„Neviem, o čom hovoríte, slečna,“ mierne zavrtím hlavou. „Vážim si svojich zamestnancov, preto ich prácu dokážem aj adekvátne oceniť.“

Meliem sračky. Všetci traja vieme, že má pravdu.

Tak to skrátka chodí. V mojom biznise človek nikdy nevie, kedy sa čo zomelie a ak sa do nesprávnych uší dostane niečo, čo nemá, peniaze sú tou čistejšou možnosťou, ako si zaistiť mlčanie.

V opačnom prípade... Aj to je nám všetkým trom jasné.

Žena sediaci na stoličke vie, s kým má momentálne tú česť. Akoby aj nie. Za posledné týždne som prevrátil médiá hore nohami a súdny systém zrazil na kolená. Ta-

ká senzácia sa nemohla zaobísť bez povšimnutia a aj napriek tomu som teraz tu.

„Máte čas na rozmyslenie, nemusíte zmlu...“ Nestihnem ani dokončiť myšlienku. Natiahne sa po pero na stole a do spodného rohu na papieri načmára svoj podpis.

„Nemám o čom uvažovať,“ sladko sa usmeje, „pán Tyler Moretti.“

„Môžete ísť,“ zavelím rázne v snahe zbaviť sa jej.

Paolo vstane z kresla a vyprevadí ju k dverám. Kým sa konečne stratí, venuje mi ešte jeden vyzývavý pohľad. Zareagujem naň zaťatou sánkou. Nemám záujem.

Do kancelárie vstúpi ďalšia blondína a v podstate sa celý scenár zopakuje. Koketné úsmevy, kým jej vysvetľujem situáciu, namotávanie pramienkov vlasov na ukazovák, olizovanie pier...

„Čo som komu, kurva, urobil?“ povzdychnem si, na čo sa žena zarazí a Paolo sa hlasno zasmieje.

„To sa pýtaš vážne?“

Odožením ho rukou a rýchlo vylovím ďalšiu pracovnú zmluvu, musím sa jej ale opäť opýtať na meno, pretože si ho nepamätám. Nasleduje *déjà vu*. Oči jej takmer vyskočia z jamiek, potom úsmev, zmluvu podpíše a konečne vypadne.

„Počkaj chvíľu,“ zarazím Paola v poslednej sekunde, kým sem príde ďalšia. „Potrebujem pauzu.“

Kývne hlavou na Artura na chodbe a zatvorí dvere. Pristúpi ku mne a pchá mi pohár s whisky popod nos. Kde k nemu vlastne, kurva, prišiel?

„Vieš, kvôli čomu to máš,“ nadhodí.

„Viem.“ Vytrhnem mu pohár z ruky a kopnem ho do seba. „Trochu som to prepískol.“

Tmavé obočie mu vystrelí do polovice čela. „Trochu?“

„Tak trochu viac,“ uznám podráždene.

Čo som však mal robiť? Situácia *zabi, inak budeš zabitý* iné riešenie nemá.

Don je, samozrejme, rád, že som prežil, nič to však nemení na skutočnosti, že som ho svojím činom riadne vytočil, a preto mi udelil tento trest.

„Už sú len dve,“ skúša ma povzbudiť. „A jedna z nich vyzerá, že by odtiaľ najradšej čo najskôr vypadla. Nepripadala mi, že je z našej prítomnosti nadšená. Tipujem, že nebude chcieť podpísať zmluvu.“

„Tak mi ju pošli ako poslednú. A teraz choď po tú tretiu.“

Grace

Nenávidím zmeny, príliš ťažko sa im prispôsobujem.

Nechcem sa vyhovárať na minulosť či na spôsob výchovy. Zrejme som len naozaj *divná*, ako ma nazvala Karen, ktorá práve vychádza z dverí kancelárie s koketným úsmevom na tvári.

Jej tieň Bianca na výzvu muža v sivom obleku vstane zo stoličky a stratí sa za rovnakými dverami. Karen popri mne a Sarah prejde s povýšeneckým výrazom, kým sa posadí, aby počkala na Biancu.

Nemám z tejto situácie dobrý pocit. Akoby nestačilo, že len pred dvoma dňami nám pán Frankie oznámil, že kaviareň predal, teraz tu musíme trčať v spoločnosti podivných mužov.

V jeho bývalej kancelárii je nový majiteľ, ale zatiaľ som ho nevidela. Keď sme sem dnes ráno prišli, bol už vnútri a pri bare na nás čakali dvaja neznámi. Obaja oblečení v sivých oblekoch, zrejme Taliani alebo Španieli, aspoň tipujem podľa ich výzoru. Jeden z nich sa predstavil ako Paolo a naširoko sa usmieval, než odišiel do kancelá-

rie. Ten druhý nám svoje meno neprezradil, zato si ma premeral pohľadom, na ktorý radšej nechcem myslieť.

Možno by Paolova prítomnosť bola o čosi znesiteľnejšia, keďže jeho kamoš ostal tu a naďalej na mňa občas podivne zazrie. Robí to aj teraz, kým stojí naproti dverám a čaká s rukami založenými pred telom.

Stiahne sa mi žalúdok. Nakloním sa k Sarah, ktorá sa nad celou situáciou ani na okamih nepozastavila a pokojne si prezerá nejakú blbú sociálnu sieť.

„Toto nedopadne dobre,“ pošepkám jej, pretože nechcem, aby ma ten chlap počul.

„Si strašná skeptička,“ odpovie bez jediného pohľadu. „Vypočujeme si nové podmienky, ukáže nám zmluvu a môžeme ísť.“

Netuším, či po novej zmluve vôbec túžim. Samozrejme, o prácu prísť nechcem, ale asi by som sa oveľa radšej zaobišla bez nej. Prítomnosť tých mužov ma akosi príliš znervózňuje. Neviem si vysvetliť, čím to je. Ako by z nich vyžarovalo niečo, čo núti ľudí mať sa pred nimi na pozore.

Pripadá mi, že tu trávime už celú večnosť. Najradšej by som Frankieho prerazila. Posledné mesiace pravidelne meškal s výplatou a teraz sa rozhodol podnik predať bez toho, aby nás aspoň vopred informoval. Vlastne nás predal spoločne s kaviarňou.

Dvere od kancelárie sa otvoria a vyjde z nich spokojná Bianca. Hneď sa však znovu zatvoria, a tak nám neostáva nič iné, len stále čakať. Našťastie sa tie dve vytratia preč bez hlúpych poznámok.

Už ani Sarah to nebaví. Zablokuje telefón a kývne hlavou na muža v sivom. „Počúvaj, *amigo*. Budeme tu trčať ešte dlho?“

Varovne ju drgnem do ramena. Amigo k nám totiž po-

maly otočí hlavu. Tvári sa až mŕtvolne pokojne, nič nepovie, len si nás krátko obzrie a vráti sa do svojej pôvodnej pozície.

Dvere sa opäť otvoria. „Teraz ty, čiernovláska,“ zvolá Paolo na Sarah.

„A je to tu,“ usmeje sa a stratí sa mi z dohľadu.

Ostala som tu s amigom sama. Skloním tvár, nechcem, aby ma prichytil, ako si ho obzerám. Zato mne neujde pár jeho nepríjemných pohľadov. Niečo sa mu na mne rozhodne nepozdáva. To mojej dileme ohľadom novej pracovnej zmluvy tiež nepomáha. Asi je načase oprášiť svoj životopis.

Našťastie sa Sarah čoskoro objaví. „To bolo rýchle,“ poviem začudovane.

Strčí si papier do kabelky. „Osemtisíc dolárov mesačne. Nie je o čom.“

Srdce mi urobí niekoľko kotrmelcov. No to ma podrž. „Čo si to...“

Nedokončím vetu, amigo ma vyzve, aby som sa pratala do kancelárie. S malou dušičkou prejdem okolo neho a Paolo ma privíta s úsmevom a slovami: „Nech sa páči, *bella*.“

Opätujem mu trpký úsmev a vstúpim do Frankieho bývalej kancelárie.

Len čo muž sediaci za stolom dvihne hlavu od papierov a stretnú sa nám pohľady, uzavrie sa mi prívod vzduchu do pľúc a prejde mnou podivné napätie. Je rovnaké, aké som už pri ňom raz pocítila.